

สิ่งที่เรียกว่าความสุขนะ ทำยังไงมันถึงจะคงอยู่ตลอดไปนะ? บางที ฉัน... อากิฮิเมะ สุมิโมะ ก็คิดถึงเรื่องนั้นอยู่บ้างเป็นครั้งคราว

เรื่องที่น่าดีใจ เรื่องราวสนุกๆ เป็นช่วงเวลาพริบตาเดียวที่ทำให้ใจอบอุ่นขึ้นอย่างนุ่มนวล ถ้าฉันสามารถเก็บ"ความสุข"อย่างนั้นไว้ในใจตลอดไปได้ก็ดีสินะ ดังนั้น ถึงจะดูไม่มีเหตุผลก็ตาม แต่ฉันก็เขียนไดอารี่ทุกวันก่อนนอนจนเป็นกิจวัตรไปแล้ว

ฉันเต็มหมึกลงในปากกาหมึกซึมด้ามโปรดที่คุณแม่ซื้อให้ที่ต่างประเทศจนเต็มพอดี แล้วเขียนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้นลงในสมุดบันทึกเล่มน่ารักที่ฉันเลือกกับเพื่อนสนิท นาโกะ เพียงแค่นี้ ความสุขเล็กๆ ก็เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอย่างแล้ว เป็นเรื่องที่ดีนะ? คิดพลางหัวเราะเบาๆ แล้วก็วางปากกาหมึกซึมลง

"ฮืม... ฮีบ"

พอฉันเอื้อมมือไปเปิดหน้าต่างออก อากาศเย็นสบายของช่วงต้นฤดูร้อนก็พัดเข้ามาเบาๆ ให้ผมที่ปรกแก้มพลั้วไหวอย่างอ่อนโยน วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ท้องฟ้าแจ่มใสเต็มไปด้วยดวงดาว

ที่เมืองนี้ซึ่งได้รับการขนานนามว่าเป็น "เมืองที่อยู่ใกล้ดวงดาวที่สุดในโลก" เพียงแค่มองจากห้องชั้นสองของฉัน ก็สามารถเห็นท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาวที่ส่องประกายได้ชัดเจนแล้ว เมืองนี้ก็ไม่ได้ถึงกับเรียกว่าชนบท แต่ก็อยู่ห่างจากเมืองหลวงไปเล็กน้อย เป็นเมืองที่อากาศปลอดโปร่ง มองเห็นดวงดาวได้ชัดเจน และยังมีชื่อเสียงในเรื่องดาวตกที่ตกลงมาให้เห็นบ่อยๆ อีกด้วย

"ว้าว วันนี้ก็มีดาวเต็มไปหมดเลย"

ตอนที่ฉันมองขึ้นไปบนท้องฟ้าพลางพูดกับตัวเอง ก็มีอะไรสักอย่างส่องแสงสว่างเป็นประกายอยู่ไกลออกไปในท้องฟ้ายามค่ำคืน ใช่ว่าดาวตกที่เปล่านะ? แต่แค่พริบตาเดียวที่กะพริบตาจะดูให้ชัดๆ เท่านั้นล่ะ

"วากกกกกกกกก!!"

"ว้าย!?"

หัวของฉันกระแทกดัง ป๊ाप พร้อมกับเสียงของใครสักคนที่ดังขึ้น แฉกข้างหน้าแตกกระจาย และฉันก็ล้มหายหลังไป

"เจ็บจัง... อ อะไรนะ? เมื่อไหร่ที่ มีอะไรสักอย่างลอยมานี่นา?"

พอมองรอบๆ พลังดังสติดี๊ๆ ฉันก็เห็นอะไรเล็กๆ บางอย่างขยับตัวอย่างงงๆ อยู่ข้างๆ เดี๋ย

"นี่มัน... เอ๋!?"

ฉันเผลอส่งเสียงร้องไปเมื่อเห็นหนังสือปกแดงที่ไม่เคยเห็นมาก่อนคว่ำอยู่ข้างเตียง และสิ่งที่ดูจะถูกบีบเสียแบนที่ส่งเสียง "อุ อูย..." ดันไปมาอยู่นั่น...

"ตุ๊กตา!? ตุ๊กตาแกะ ขยับตัวแล้วก็พูดได้...!"

...นั่นคือการพบกันครั้งแรกกับคุณแคะน้อยที่ชื่อ ยูกิจัง ของฉัน

第1話 「ひつじとのそうごう」

บทที่หนึ่ง : การพบกันกับตุ๊กตาแกะ

หลายชั่วโมงก่อนที่จะพบกันครั้งแรกกับคุณแกะน้อยอย่างน่าตกใจ

"ทสึวานุกินะ ไม่ยอมคุยกับคนอื่นในห้องเลยนะ"

พอได้ยินเสียงนั้น ฉันก็เงยหน้าขึ้นดู

ช่วงพักหลังคาบสอง ที่ห้องเรียนซึ่งถูกอาบไปด้วยแสงแดดอ่อนๆในเดือนพฤษภาคม มีกลุ่มเพื่อนกำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนานอยู่กระจัดกระจายเต็มไปหมด จุดที่ฉันมองไปเป็นอันดับแรกนั้นมีเพื่อนร่วมชั้นอยู่หลายคน และเห็นว่าตรงกลางของพวกเขามีชายหนุ่มร่างบางที่ใส่แว่นอยู่

'อ๊ะ... ทสึวานุกิจ'

ฉันเรียกชื่อเขาเบาๆในใจ ทสึวานุกิ มาซาฮารุคง ถึงตอนปี1(ม.4)เราจะอยู่คนละห้องกัน แต่พอปีสองเราก็ได้ย้ายมาเป็นเพื่อนร่วมห้องเดียวกันในที่สุด ทสึวานุกิคงนั่งอยู่ที่ที่นั่งริมหน้าต่าง เงยหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มละเล็กละน้อยขึ้นมองหญิงสาวที่ยืนกอดอกอยู่เบื้องหน้า

"ตั้งแต่เปิดเทอมใหม่เนี่ยก็เดือนครึ่งแล้วนะ? แต่ทสึวานุกิ นายนะ..." คนที่กำลังพูดอยู่นี้คือ ฟูกามิจิ โนบุโกะซัง เธอทำหน้าที่บ๊องและดูท่าจะโกรธนิดๆ แต่สำหรับฟูกามิจิซังที่เป็นคนที่เต็มไปด้วยความเป็นพี่สาวแล้ว เธอคงจะเป็นห่วงทสึวานุกิคงอยู่มากกว่า

"ก็คุยอยู่นี้...? กับฟูกามิจิ เคย์สุเกะ พวกเธอนี่ไง"

"ก็พวกเรายุ่งห้องเดียวกันมาก่อนนี่หว่า ฮารุ ที่โนบุโกะซังพูดนะ หมายถึงเพื่อนคนอื่นๆในห้องใหม่นี้ต่างหากเล่า" ซากุราบะ เคย์สุเกะคงที่รำเริงอยู่เสมอๆอธิบายให้ทสึวานุกิคงที่ตอบกลับมาแบบแปลกๆฟัง

"คือ ไม่ได้ตำหนิอะไรหรอกนะ พวกเราแค่อยากให้เธอรู้จักกับคนอื่นๆบ้างจะดีกว่านะ เนอะ ยาโยอิ" หญิงสาวที่กำลังสยายผมสีทองสวยริบพูดตามออกมา เธอคือโคอิวาคิ ฟลอราซัง

"อ้อ~ ทั้งนั้นจิง เคย์คง ฟุจัง ทุกคนแค่เป็นห่วงนะน่า~ เพราะจิง ถ้าทสึวานุกิคงได้เป็นเพื่อนกับคนในห้องซักร้อยคนเมื่อไหร่ ทุกคนก็จะสบายใจล่ะ~"

"เดี๋ยวนะ ห้องเรามีไม่ถึงร้อยคนไม่ใช่เหรอ!" ฟูกามิจิสวนกลับคำพูดของ อามาโมริ ยาโยอิซัง ที่ยิ้มแยมอยู่ตลอดโดยไม่ปล่อยช่องว่างสักนิด ฉันเลยเปลือยหัวเราะคิกออกไป จากนั้นก็แอบถอนหายใจเบาๆ

'คุยเหรอ... ฉันก็อยากคุยกับทสึวานุกิคงมั่งจิงเลย' นั่นเป็นสิ่งที่ฉันคิดมาตลอด แต่สำหรับฉันที่เข้ากับคนอื่นได้ยากมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว การทำอย่างนั้นต้องใช้ความกล้าอย่างมากสุดๆเลยละ

"เป็นอะไรไป สโมโมะ" มีเสียงเย็นๆสบายๆดังขึ้น พอฉันเงยหน้าขึ้น ก็เห็นนาโกะจิง เพื่อนสนิทของฉันยืนอยู่ข้างๆโต๊ะของฉันแล้ว ยาเอโนะ นาเดชิโกะจิงเป็นเพื่อนฉันมาตั้งแต่เล็ก เธอเป็นคนที่มีความกล้าหาญถึงเວ 'ไม่ว่าเมื่อไรก็ดูสวยเรียบร้อยแบบญี่ปุ่นเสมอ' ฉันชอบนาโกะจิงมากๆเลย เธอนั่งลงที่เก้าอี้ตัวหน้า มองไปในทางเดียวกันกับฉัน แล้วก็เอียงคอเบาๆอย่างจงใจ

"ทสึวานุกิ? เกิดอะไรขึ้นกับเขาเหรอ?"

"เปล่าหรอก ไม่ใช่อย่างนั้น" ฉันรีบส่ายหน้า แล้วพูดกับนาโกะจังด้วยเสียงค่อยๆ

"นี่... นาโกะจังเคยคุยกับทสึวานุกิคุงบ้างไหม?"

"ไม่เคยหรอกนะ"

"งั้นเหรอก..." เพราะอะไรบางอย่าง ฉันถึงรู้สึกเสียดายที่นาโกะจังไม่เคยคุยกับทสึวานุกิคุง

ตั้งแต่ที่เปลี่ยนชั้นเรียนขึ้นเทอมใหม่ ก็ผ่านมาจะเดือนครึ่งแล้ว ชั้นเรียนที่ไม่เข้าที่เข้าทางตอนนี้ก็รวมกันสงบลงมาก ทุกคนต่างก็ได้เพื่อนใหม่และดูจะสนุกสนานกันดี แต่ว่า...

อย่างที่ฟูกามิจิซังพูด เพราะอะไรบางอย่าง ทสึวานุกิคุงถึงได้ให้ความรู้สึกที่ไม่คุ้นเคย เพราะอะไรกันนะ? จะว่าเพราะทำตัวไม่เป็นมิตรก็ไม่ใช่ เขาก็แค่ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยทักทายหรือรับคำทักทายใครเท่านั้นเอง มีเด็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่ห่างจากทสึวานุกิคุงไปเคยพูดไว้ว่า "ถึงจะไม่ได้มองคนที่ชื่อทสึวานุกิว่าเป็นคนไม่ดีก็เถอะ แต่เขาไม่ค่อยพูด ก็เลยรู้สึกว่าเป็นคนน่ากลัวนะ"

ฉันก็ด้วย ถ้าพูดตรงๆละก็ ฉันก็กลัวทสึวานุกิคุงอยู่หน่อยๆเหมือนกัน แต่ถ้าจะพูดให้ถูกจริงๆ ไม่ใช่ว่ากลัวทสึวานุกิคุงหรอก แต่ฉันกลัวผู้ชายทุกคนที่ฉันไม่ค่อยได้พูดด้วยต่างหากละ พอทางตาเรียวยาวที่ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ใดๆเลยยวมาทางฉันเมื่อไร ฉันก็จะรีบหันหนีไปทางอื่นทุกที ทั้งๆที่ฉันก็รู้ว่าเขาไม่ได้คิดจะมองฉันสักหน่อย แต่ว่า...

ฉันค่อยๆใช้มือขวากุมมือซ้ายของตัวเองซ้ำๆ 'ฉันรู้ดี ว่าที่จริงแล้วทสึวานุกิคุงนะเป็นคนที่อ่อนโยนและใจดีมาก'

"สุโมโมะ ไปที่ชมรมกันเถอะ" นาโกะจังส่งเสียงเรียกฉันในห้องเรียนที่มีกลุ่มคนคุยกันจ้อแจอย่างอิสระ หลังจากที่จบคาบเรียนช่วงบ่ายที่แสนนานอน พอเลิกเรียน ส่วนใหญ่แล้ว ฉันกับนาโกะจังก็จะไปดูแปลงดอกไม้ด้านหลังอาคารเรียนเก่าเพราะพวกเราอยู่ในชมรมทำสวน

"อืม" พอฉันจะลุกขึ้นยืน ภาพของทสึวานุกิคุงที่กำลังเก็บหนังสือเรียนลงกระเป๋า ก็เข้าสู่สายตาฉันโดยบังเอิญ วันนี้ทสึวานุกิคุงก็กลับคนเดียวเหรอก...

"สุโมโมะ?"

"ไม่มีอะไรหรอก ไปกันเถอะ นาโกะจัง" ฉันส่ายหัวตอบนาโกะจังที่ถามอย่างประหลาดใจ แล้วก็หันไปที่ประตูห้องเรียน ฉันเดินไปที่ชั้นหนึ่งพลาญคุยกับนาโกะจัง พอเดินไปเรื่อยๆ ผ่านตึกเรียนอีกฟากหนึ่งไป ก็เห็นชมรมทำสวนอยู่ใกล้ๆ แต่ตอนที่ผ่านด้านนอกตึกเรียน ฉันก็เห็นอะไรบางอย่างเข้า

"อะ... นาโกะจัง รอเดี๋ยวนะ" ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งไปที่พุ่มไม้ใกล้ๆ แล้วเอียงตัวก้มลงดูดอกซัลเวียที่ปลูกไว้ที่นั่น

"มีอะไรเหรอก?" นาโกะจังถามเมื่อเดินตามมาถึง

"อืม ดอกไม้เนี่ยะ ฉันรู้สึกว่ามันไม่ค่อยสดชื่นเท่าไรเลย..." พอมองใกล้ๆ ก็ดูเหมือนว่าทั้งลำต้นทั้งใบต่างก็ไม่ค่อยมีชีวิตชีวาอย่างที่คิด

"จริงด้วย ทั้งๆที่อยู่ใกล้แท่นๆ ยังสังเกตได้เลยนะ สุโมโมะ"

"อะ อืม" พอนาโกะจังยิ้มให้อย่างอ่อนโยน 'ไม่รู้ทำไมหน้าฉันถึงแดงขึ้นมาได้' ฉันค่อยๆลองจับใบดู...

อืม ว่าจะแล้วเชื่อว่ามันแห้งๆไป

"เพราะขาดน้ำรีเปล่านะ?"

"น่าจะเป็นอย่างนั้น" นาโกะจึงพยักหน้า

"จั่นก็ เตียวจั่นจะเอาน้ำมารดให้ละ" พอจั่นปล่อยมือจากใบ แล้วกระซิบกับดอกซัลเวียนี้ กลีบดอกก็สั่นไหวไปกับสายลม เหมือนกับจะตอบว่า "จะ" อย่างนั้นเลยทีเดียว

พอถึงสถานที่ทำกิจกรรมชมรมเหมือนเคย จั่นก็รีบไปเอาบัวรดน้ำจากที่เก็บเครื่องมือทันที ที่ว่างเล็กๆหลังอาคารเรียนเก่า นั้น เป็นที่ทำกิจกรรมชมรมของชมรมทำสวน ที่นี้มีแปลงดอกไม้มากมายนับไม่ถ้วนอยู่ในเรือนกระจกที่มีรูปร่างคล้ายทรงนก แต่ก็ยังมีน้ำพุเล็กๆเก่าๆกับม้านั่งอยู่ด้วย แต่ก็ยังเล็กอยู่ดีถ้าจะเรียกว่าสวนดอกไม้ ถึงอย่างนั้น สำหรับจั่นและนาโกะจั่นแล้ว ที่นี่ถือเป็นที่สำคัญมาก

"นาโกะจั่น เตียวจั่นไปรดน้ำดอกไม้เมื่อก่อนนะ" จั่นเติมน้ำใส่บัวรดน้ำอย่างพอดีๆ แล้วส่งเสียงบอกนาโกะจั่น

"ได้ จั่นจะอยู่หยอดเมล็ดในแปลงดอกไม้ทางนี้นะ"

"อืม" จั่นโบกมือเบาๆ แล้วเดินกลับไปทางอาคารเรียน

ที่จริงแล้ว พวกดอกไม้รอบๆอาคารเรียนไม่ได้อยู่ในความดูแลของชมรมทำสวนหรอก แต่ว่า พอเห็นพวกต้นไม้นี้ดอกไม้ที่เป็นอย่างนี้แล้ว จั่นก็มองผ่านไปเฉยๆไม่ได้สักที เพราะว่าดอกไม้ละ ไม่ว่าจะเป็นของชมรมทำสวนหรือไม่ใช่ก็ตาม มันก็ไม่เหมือนกันนี่นา ดอกไม้ก็คือดอกไม้ จั่นชอบพวกมันทั้งหมดละ ดอกไม้ทั้งสวยแล้วก็ทำให้ใจสงบด้วย... จั่นคิดว่าเวลาเราพยายามดูแลพวกดอกไม้ที่ไม่มีชีวิตชีวาอย่างเต็มที่จนมันกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งนะ เป็นเรื่องที่น่าชื่นชมแล้วก็น่ารักมากเลยละ

'อยากไปรดน้ำให้เร็วๆจัง ถ้าเป็นคนละก็ คงต้องพูดว่าหิวน้ำจังเลยน่า แน่ๆ' จั่นวิ่งเหยาะๆเลียหวมมไปด้วยความรู้สึกที่อยากรดน้ำเร็วๆ ตอนนั้นเอง ก็ปรากฏร่างของคนคนหนึ่งขึ้นอย่างกะทันหัน โดยไม่ทันตั้งตัวอยู่เบื้องหน้า

"ร้าย!?"

"เหวอ"

ดีที่จั่นหยุดตัวไว้ทันก่อนที่เราจะชนกัน อันตรายจริงๆ... แต่พอจั่นจะอำปากพูด 'ขอโทษค่ะ' ออกไป ตัวจั่นก็นิ่งค้างไปทั้งอย่างนั้น คนที่ใส่แว่นไรกรอบและมีหางตาเรียวยาว ดุดกใจซึ่งก้มลงมองจั่นอยู่นั้น...

'ทสี่...ทสี่วานุกิคุง....!'

หัวใจจั่นเต้นดังตึกตัก และหน้าก็แดงอย่างเป็นธรรมชาติขึ้นมาทันที 'ทะ ทะ ทำไงดี ได้เจอทสี่วานุกิคุงในใช้อย่างนี้.. อ อ๊ะ... ต้องรีบหักทหาย! ต...แต่เขาคงไม่รู้จักจั่นนี่นะ...? ก็เราไม่เคยคุยกันซักครั้งนี่นา ...ท ที่สำคัญ ตอนนี้ต้องรีบขอโทษที่เกือบชนเขา...'

ทสี่วานุกิคุงจ้องมองจั่นที่อยู่ในสภาพตื่นตกใจอย่างหนักเขม็งริมฝีปากของเขาเผยออกขึ้น "...อาากิชิเมะ สโมโมะ?"

"เอ๋!? ท ทำไม่ถึง....." ทสึวานุกิคงรู้จักฉันด้วยหรือ? ฉันตกใจจนลืมบ้วนน้ำที่ถืออยู่ในมือไปในทันใด

"อ๊ะ...!" เกิดเสียงซุ่มดั่งขึ้น แล้วก็ตามด้วยเสียงโครมที่อๆ ฉันตัวเกร็งค้างอีกครั้ง เพราะบ้วนน้ำที่ใส่น้ำไว้นั้นตกลงหกใส่ชุดนักเรียนของทสึวานุกิคงจนเปียกไปหมด

'ท... ทำไงดี....!' ตัวฉันหยุดยืนอย่างสิ้นเทา ทสึวานุกิคงกำลังก้มมองดูเสื้อของตัวเองอย่างสับสนเล็กน้อย อ๊ะ ต้องรีบขอโทษ ต้องพูดขอโทษออกไป...

"อะ เอ่อ... คือว่า ท..ทสึวานุ..."

"ช่างเถอะ ไม่ต้องใส่ใจหรอก" ฉันสะดุ้งกับคำตอบที่เย็นชาของเขา แต่พอคิดดูดีๆ ทสึวานุกิคงก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้วในห้องเรียน คงไม่ได้โกรธอะไรนัก แต่ว่า ฉันในตอนนั้น ดันคิดว่านั้นเป็นเสียงที่ตอบมาอย่างเย็นชามากๆ

'ทสึวานุกิคง... โกรธอยู่หรือ? ไม่ๆ ไม่ใช่ แต่ว่า... จะทำไงดี น้ำตามัน...'

"ฮึก...." ด้วยสายตาที่พรำมัวจากน้ำตา ฉันเห็นทสึวานุกิคงเบิกตากว้างและร้อง "เอ๋?"

'อ๊ะ ทสึวานุกิคงต้องตกใจแน่ๆเลย 'ไม่ได้การ ฉันต้องไม่ร้อง ต้องหยุดร้อง...' ทั้งๆที่คิดอย่างนั้น

"ฮึก.... ฮี ฮือ" แต่ยิ่งคิดว่าห้ามร้องเท่าไร น้ำตาก็ยิ่งไหลออกมามากขึ้น

"อ เอ่อ... อากิฮิเมะ?" ฉันก้มหน้า เม้มปากแน่น ทั้งที่ทสึวานุกิคงกำลังลำบากใจอยู่แท้ๆ น้ำตาฉันกลับไม่ยอมหยุด ทำไงดี ทำไงดี.... นาโกะจัง...!

"สุโมโมะ!" ราวกับได้ยินเสียงของหัวใจฉัน เสียงอันสง่างามดั่งขึ้นผ่านฉันไป พอฉันค่อยๆ หันหลังไปดู ก็พอดีกับที่นาโกะจังรีบสะบัดผมสีดำยาววิ่งมา นาโกะจังวิ่งมาโดยยังถือพลั่วอยู่ในมือ แล้วเข้ามาแทรกระหว่างฉันกับทสึวานุกิคงทันที เธอยื่นหน้าเข้ามามองใบหน้าของฉัน

"สุโมโมะ เป็นอะไรไปนะ ทำไม่ถึงร้องไห้อย่างนี้ล่ะ"

"นะ นาโกะจัง... ฮึก" ฉันเงยหน้ามองใบหน้าที่ห่วงใยฉันอย่างหวังพึ่งพา ทั้งที่ฉันอยากพูดขอโทษที่เกือบชนกับทสึวานุกิคงแล้วยังทำน้ำหกใส่ แต่ฉันกลับร้องไห้ออกมาและทำให้เขาหนักใจ... ทั้งๆที่ฉันอยากอธิบายอย่างนั้น แต่คำพูดกลับติดอยู่ในปาก.. นาโกะจังหันไปจ้องทสึวานุกิคงตาเขม็งทันที

"ทสึวานุกิ... ทำอะไรสุโมโมะนะ"

"เอ๋?"

"ก็เห็นอยู่ว่าสุโมโมะร้องไห้อยู่ ทสึวานุกิเป็นสาเหตุสินะ" แล้วนาโกะจังก็ยกพลั่วในมือขึ้นชี้หน้าทสึวานุกิคงดั่งฟีบ ทำให้ฉันตกใจเลยทีเดียว

"เอ่อ มะ ไม่... นาโกะจัง"

"ทำให้ผู้หญิง ยิ่งกว่านั้น ทำให้สุโมโมะร้องไห้อย่างนี้ ไม่ว่าจะเพราะอะไร ฉันก็ไม่ยกโทษให้นายเด็ดขาด!"

"ไม่ใช่ชนะ ฉัน..." ทสึวานุกิคงพูดอะไรไม่ออกต่อหน้าพลั่วที่พุ่งไปชี้คอหอยอย่างรวดเร็วนั้น ทำไงดี นาโกะจังกำลังเข้าใจผิดอยู่นะ ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้นนะ...

"เตรียมใจไว้ให้ดี!"

"นะ นาโกะจัง รอก่อน....!" ฉันยึดแขนเสื้อนาโกะจังไว้ แต่ขณะที่กำลังจะพยายามอธิบายนั่นเอง

"โละะโอ เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ?" ในทันใดนั้น ก็มีเสียงอันสดใสที่ไม่เข้ากับสถานการณ์ดังขึ้น

"อาจารย์คิซารากิ!"

ฉันโล่งใจขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด เพราะคนที่ปรากฏตัวขึ้นคืออาจารย์คิซารากิ นัทสึเมะ อาจารย์คิซารากิเป็นอาจารย์ชายหนุ่มที่สอนวิชาชีววิทยา และเป็นคนที่รับหน้าที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของชมรมทำสวน สำหรับผู้ชายแล้ว อาจารย์มีผมที่ยาวซึ่งผูกรวบไว้ข้างหลัง และมีแต่รอยยิ้มอยู่บนใบหน้าเสมอ เป็นอาจารย์ที่ใจดีมาก

"อาากิฮิเมะซัง ยาเอโนะซัง กับทสึวานุกิคุง? เป็นการรวมกลุ่มที่แปลกดีนะ กำลังปรึกษาความลับอะไรอยู่หรือ?" อาจารย์คิซารากิที่เดินเข้ามาอย่างว่องไวกวาดสายตามองพวกเราอย่างนิกสนุก

"แต่ดูๆไป ท่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นสินะ ยาเอโนะซังก็กำลังโกรธอยู่ สุโมโมะจังก็ร้องไห้อยู่ เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ"

นาโกะจังจ้องมองไปที่ตัวทสึวานุกิคุง "สุโมโมะ ร้องไห้เพราะทสึวานุกิคะ"

"มะ ไม่ใช่ค่ะ!" ตอนนั้นเอง ในที่สุดฉันก็พูดอย่างหนักแน่นออกไปได้เสียที

"ทสึวานุกิคุงไม่ได้ทำอะไรหรอกค่ะ แต่เพราะฉ..ฉันเกือบชนกับทสึวานุกิคุง เลยตกใจ แล้วก็ทำน้ำหกใส่นะคะ.... ะ ขอโทษ...." คำสุดท้ายของฉันทันทีกลับลดเสียงเบาลง พอได้ฟังอย่างนั้น สายตาของอาจารย์กับนาโกะจังจึงหันไปหาทสึวานุกิที่ใส่ชุดนักเรียนซึ่งเปียกโชก อะ...รู้สึกไม่ดีเลยจริงๆ.... แล้วอาจารย์คิซารากิก็ดับฝ่ามือดังป๊อเมื่อเสียงของฉันทันทีเบาลงเพราะความรู้สึกผิด

"อ้อ~ เข้าใจละๆ! เข้าใจผิดกันสินะ"

"ค..ค่ะ... ใช่ค่ะ เข้าใจผิด.... เอ่อ..." ฉันพยักหน้าอย่างทุกๆที

"ดีละ เวลาอย่างนี้ล่ะก็ พาไปออกแรงซักหน่อย เตียวทุกอย่างก็คลี่คลายเองละ!" พอพูดอย่างนั้นเสร็จ อยู่ๆอาจารย์คิซารากิก็จับแขนของทสึวานุกิคุงแล้วดึงกระซอกพาไปยังด้านหลังของอาคารเรียนเก่าทันที

"เอ๋ ดะ.. เตียวสิ... อาจารย์!?" ทสึวานุกิคุงรีบร้องส่งเสียงอย่างที่ไม่ค่อยจะได้เห็นนัก

"อาจารย์?" นาโกะจังก็อ้าปากตะลึงเช่นกัน แนนอนว่าฉันก็ด้วย

"ไม่เป็นไรหรอกน่าๆ ครุมีไอเดียดีอยู่นะ เอ้า ยาเอโนะซังกับสุโมโมะซังก็รีบตามมาสิ~" เสียงอาจารย์คิซารากิที่ดึงตัวทสึวานุกิคุงไปไกลขึ้นเรื่อยๆดังขึ้น ฉันกับนาโกะจังมองหน้ากันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็รีบวิ่งตามทั้งสองคนไป

ไอเดียที่อาจารย์คิซารากิว่าก็คือ การให้ทุกคนมาทำกิจกรรมของชมรมทำสวนด้วยกัน

"เอ้า ยินดีต้อนรับสู่สวนดอกไม้ที่ชมรมทำสวนภูมิใจนำเสนอ ทสึวานุกิคุง!"

"ชมรมทำสวน?" ทสึวานุกิคุงมองอย่างฉงนไปที่อาจารย์คิซารากิซึ่งผายมือทั้งคู่ออกด้วยรอยยิ้มกว้างอยู่หน้าแปลงดอกไม้

"ใช่แล้ว เวลาเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นนะ ต้องออกแรงให้เหงื่อออกอย่างสดชื่นเท่านั้นละ! พอช่วยกันปลูกดอกไม้ด้วยกันทุกคนแล้วละก็ จะลืมเรื่องบาดหมางไปหมดเลยเชียวนะ" จากนั้นอาจารย์ศึกษาราก็เอาถุงมือทำสวนให้ทสึวานุกิคุงที่กะพริบตามองอาจารย์อย่างประหลาดใจถือไว้

"จัน พอดีว่าครุมีธุระนะนะ ที่เหลือให้พวกเธอจัดการกันเองละกัน" พูดเพียงแค่นั้นแล้วอาจารย์ก็รีบเดินจากไปในทันที

'นี่มันบังคับกันสุดๆเลยนี่.... ทสึวานุกิคุง ต้องลำบากใจอยู่แน่ๆ คุมีปัญหามากเลย...!' จันเกือบจะร้องออกมาอีกครั้ง แต่ว่า

"เรา... ต้องทำอะไรดีเหรอ?" ทสึวานุกิคุงกลับพูดออกมาอย่างนั้นสบายๆ แบบที่พูดกับพวกฟูกามิจิซัง และเคย์สุเกะคุงในห้องเรียน ด้วยใบหน้าที่สับสนในอะไรบางอย่าง

พอจันไหว้วานให้ทสึวานุกิคุงช่วยประกอบสปริงเคิลที่เพิ่งได้ชิ้นส่วนมา เขาก็ไม่บ่นอะไรสักคำ แต่กลับเริ่มลงมือประกอบให้ ทั้งๆที่มันเป็นชิ้นส่วนที่รวบรวมมาจากที่ต่างๆเนื่องจากไม่มีงบประมาณพอจะซื้อใหม่ และก็ไม่มีแม่แต่คู่มือแท้ๆ

จันถอนวิซพีซต้นเล็กลงที่งอกอยู่ในแปลงดอกไม้ไปพลงแอบมองทสึวานุกิคุงไป เขานั่งอยู่ข้างๆห้องเก็บอุปกรณ์ มือหนึ่งถือชิ้นส่วนไว้ แล้วอีกมือก็หมุนไขควงขันน็อตลงไป จากสีหน้าที่จริงจัง เขาจะจดจ่อกับงานนี้มากเลยละ... ไม่รู้ว่าเพราะจันอยากคิดให้เป็นอย่างนั้นไปเองรีเปล่านะ

'ดูๆแล้ว คงไม่ใช่ว่าไม่ชอบละมัง...?' ทสึวานุกิคุงจะสนใจการทำสวนรีเปล่านะ ถ้าสนละก็ จันก็คงดีใจมากเลยละ... จันคิดแล้วใจก็เต้นตึกตักขึ้นมา พลงแอบมองไปที่ทสึวานุกิคุงหลายต่อหลายที ในทันใดนั้น จันก็สังเกตเห็นมา

'ทสึวานุกิคุง ไออยู่นี่?' พอมองดูเงิบๆ ก็เห็นได้เลยว่าระหว่างประกอบชิ้นส่วนอยู่ เขาก็เอามือมาจับที่คอแล้วไออย่างแรงเลยทีเดียว นั่นสินะ แกวนี้มีฝุ่นเยอะชะด้วยสิ... วันนี้ค่อนข้างอุ่นอีกต่างหาก ทำงานอยู่ตลอดแบบนี้ คงจะคอแห้งน่าดูสินะ อีกอย่าง บางที... เหงื่อจะออกกรีเปลาก็ไม่รู้...

"อ่า... เอ่อ..." จันอ้าปากพะงาบๆ จันอยากจะบอกทสึวานุกิคุงว่าตึมน้ำสักหน่อยก็ตินะ แต่ก็ไม่มีเวลากลับไป ทั้งๆที่เป็นแค่คำพูดสั้นๆแท้ๆ

"สุโมโมะ?" พอจันพูดอ้อๆอึ้งๆ แนนอนว่านาโกะจังที่ถอนวิซพีซอยู่ข้างๆยอมมองมาถามเป็นเชิงว่า มีอะไรเหรอ

"เอ่อ คือว่า...นะ" จันส่งสายตามองไปทางทสึวานุกิคุง นาโกะจังก็ทำหน้าบอกว่า"อ้อ" แล้วพยักหน้าให้ แล้วอยู่ๆเธอก็ยืนขึ้น แล้ววิ่งไปหาทสึวานุกิคุงโดยไม่มีการรื้อใดๆ

"ฮะ...!" นาโกะจังเข้าไปคุยกับทสึวานุกิคุง ทั้งคู่คุยกันอยู่สักพัก ในที่สุด ทสึวานุกิคุงก็ลุกขึ้น แล้วเดินไปทางร้านขายของ จันได้แต่มองภาพเหล่านั้นโดยไม่สามารถพูดอะไร จันโล่งใจที่ทสึวานุกิคุงคงจะไปชื้อน้ำมา จากนั้น...จันก็รู้สึกอิจฉานาโกะจังนิดหน่อยที่สามารถคุยกับทสึวานุกิคุงได้อย่างสบายๆไม่ใส่ใจอะไร จันก็อยากทำอย่างนั้นได้บ้างจัง ว่าแล้วก็รู้สึกเศร้ากับตัวเองเหมือนกัน

เสร็จแล้วนาโกะจังก็กลับมาที่แปลงดอกไม้ทันที "เห็นว่าจะไปชื้อน้ำมาสักหน่อยนะ"

"อะ อืม..."

"แล้วก็ รู้สึกว่าสปริงเคิลจะเสร็จแล้วนะ" นาโกะจังว่าต่อ

"เอ่ จริงหรือ?" ฉันเงยหน้าขึ้นอย่างไม่คาดคิด

"อืม" นาโกะจึงยิ้มตอบ

"ยอดไปเลย" ฉันปรบมืออย่างดีใจ จนลืมเรื่องเศร้าเมื่อกี้ไปเลย

สปริงเคลที่ทสึวานูกิคงประกอบให้ เป็นของที่พวกเราอยากได้มาตั้งนานแล้ว เราเพิ่งพูดกันอยู่เลยว่า จะทำยังไงกับชิ้นส่วนต่างๆที่นาโกะจิ้งรวบรวมมาให้แต่กลับหาคู่มือประกอบไม่ได้ดี ตอนที่ดูนาโกะจิ้ง เอาชิ้นส่วนพวกนี้ให้ทสึวานูกิคงพลางบอกว่า "ผู้ชายนะเก่งเรื่องพวกนี้ใช่ไหมล่ะ?" ฉันก็คิดอยู่ว่าจะทำ "ได้รีเปล่านะ..."

ยอดไปเลย ทสึวานูกิคง ทำได้โดยไม่มีคู่มือ ฉันทั้งประหลาดใจแล้วก็ดีใจเลยละดีละ ฉันก็...ฉัน กุมฝ่ามือทั้งสองข้างประสานกันแน่น...ต้องแสดงความกล้าบ้างแล้ว ฉันสาบานกับหัวใจว่าต้องพูดขอ คุณทสึวานูกิคงที่พยายามประกอบให้ให้ได้

แต่ว่า ทสึวานูกิคงกลับไม่กลับมาสักที ฉันถอนวัชพืชเสร็จแล้วก็ไปติดตั้งสปริงเคลที่แปลงดอกไม้ และตรวจดูว่ามีอะไรเคลื่อนไปจากเดิมรีเปล่าอย่างละเอียดแม้ว่าท้องฟ้าจะเริ่มยอมไปด้วยสีอาทิตย์ อัสตงแล้วก็ตาม

ระหว่างที่เก็บกวาดจัดสิ่งต่างๆ ฉันก็หันหลังไปมองทางร้านขายของ ไม่ว่าจะเป็นมองก็ทีๆ ก็ไม่มีแม้แต่เงา คนสักคนปรากฏให้เห็น

'รีว่าทสึวานูกิคงจะไม่ชอบที่อยู่ก็โดนให้ช่วยงานอย่างที่คุณคิดไว้ตอนแรกนะ...' ใจฉันห่อเหี่ยวลงเล็กน้อยขณะที่เดินไปหาอาจารย์คิซารางิเพื่อรายงานกิจกรรมที่ทำไป เราเคาะประตูห้องอาจารย์และ เข้าไปข้างใน

"อาจารย์คะ กิจกรรมวันนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ นี่บันทึกค่ะ"

"อืมๆ คงเหนื่อยน่าดูสินะ" อาจารย์คิซารางิพลิกสมุดบันทึกที่นาโกะจิ้งส่งให้ผ่านๆ แล้วก็พูด"อ๊ะ จริงสิ"ออกมาเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

"ทสึวานูกิคงมีธุระด่วน ก็เลยกลับไปก่อนนะ"

"เอ่" ฉันเงยหน้าที่ก้มอยู่ขึ้นอย่างไม่รู้ตัว อาจารย์คิซารางิปิดสมุดบันทึกแล้วยิ้มให้

"เขาพูดว่า ช่วยบอกทั้งสองคนว่าขอโทษที่อยู่ช่วยจนจบไม่ได้ด้วยนะครับ นะนะ" ปะ เป็นอย่างนั้นหรอกหรือ เขาไม่ได้เกลียดการทำงานนี้สินะ ดีจัง.... ความรู้สึกหดหู่ของฉันสดใสขึ้นในทันที ฉันเลย เผลอยิ้มให้กับตัวเองไปซะได้ ฉันนี่เห็นแก่ตัวไปหน่อย...รีเปล่านะ

หลังจากนั้น ฉันก็ได้นาโกะจิ้งตามมาส่งถึงบ้าน ระหว่างทางฉันก็คิดว่า 'รู้สึกว่าเป็นวันที่มหัศจรรย์จังเลยนะ' ก็วันนี้ฉันได้ทำกิจกรรมชมรมทำสวนด้วยกันกับทสึวานูกิคงที่ฉันไม่เคยคุยด้วยหรือไม่เคย แม้แต่จะเข้าไปใกล้ได้อย่างนี้ ไม่เคยคิดมาก่อนจริงๆ พรุ่งนี้ พอเจอทสึวานูกิคง ฉันจะพูด"เมื่อวาน ขอคุณนะ" ได้รีเปล่านะ ถึงหนึ่งวันอันมหัศจรรย์จะผ่านไปแล้วก็ตาม แต่... อะ ถ้าวรรณความกล้า ออกมาล่ะก็ ต้องพูดได้ละเนอะ? ฉันคิดแต่เรื่องพวกนี้ตลอดเวลาที่เดินบนถนนที่มีดลงเรื่อยๆเลยละ

.....แต่ แต่ๆ! เรื่องมหัศจรรย์มันยังไม่หมดแค่นี้ล่ะสิ มีตุ๊กตาคุณแคะน้อยที่ขยับได้บินเข้ามาทาง หน้าต่างอย่างนี้เนี่ย.....! ฉันค่อยๆย่อเข่าลงดูข้างบนหนังสือ ฝันไปรีเปล่านะ? ฉันกะพริบตาดูหลายต่อ

หลายที... ว่าแล้วเชียว ไม่ใช่ความฝันหรือภาพลวงตาสินะ คุณแคะน้อยตัวเล็กนุ่มฟูสีขาวจืดจะขยับตัวอยู่ต่อหน้าฉันจริงๆ! สุดยอด สุดยอดไปเลย ใจฉันเริ่มเต้นตึกตักอย่างรวดเร็ว มีเรื่องที่เหมือนกับในเทพนิยายเกิดขึ้นแบบนี้ ฉันแทบจะร้องว้าวแล้วเดินหมุนไปมาเลยละ....!

"อุ อูย นะ หนักร ช่วยด้วย...." อ๊ะ แต่ก่อนอื่น ฉันต้องรีบช่วยคุณแคะน้อยที่ติดขลุ่ยอยู่ใต้หนังสือก่อน พอฉันรีบเอาหนังสือสีแดงออกให้แล้ว คุณแคะก็ส่งเสียง"เฮ้อออ..."แปลกๆออกมา และก็ล้มคว่ำลงไปในบทรพมดั่งปิ้ง

"ว้าย คุณแคะน้อย เป็นอะไรไหม?" ฉันอุ้มคุณแคะน้อยขึ้น แล้ววางลงบนโต๊ะพร้อมกับหนังสือสีแดงนั้น ดูท่าจะ...ไม่มีบาดแผลนะ

"อ อืม ขอบ.... ว้ากก!" พอสายตาของคุณแคะน้อยที่หายใจแสร้งๆมาเห็นฉันเข้า เขาก็รีบเข้าไปหลบหลังหนังสือในทันที เอ๊ะ ะไรกัน? กลัวฉันจั่นเธอ?

"เป็นอะไรไปเธอ? คุณแคะน้อย ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกนะ ออกมาสิ?" ถึงจะซ่อนไป ก็มีเข่าอันใหญ่โผล่มาอยู่ดีละนะ คิกๆ

คุณแคะน้อยค่อยๆโผล่ตาขึ้นมาให้เห็นอย่างหวาดๆ และพูดว่า "อะ อากิ....!?"อากิ? ฉันงงๆไปสักพัก พูดถึงอะไรกันนะ? คุณแคะอ้าปากพะงาบๆ แล้วหน้าก็เป็นสีแดงสีฟ้าสลับไปมาเพราะอะไรซักอย่าง ทำไมล่ะๆ กลัว? หรือว่าเขิน? เข่าอันใหญ่สันอย่างตึนตระหนกไปตามใบหน้ากลมตึกที่ดูกระวนกระวาย แล้วเขาก็กลืนคลานสี่ขาด้วยมือและเท้าเล็กๆบนหนังสืออย่างเงิบๆ.... ว้าย ทำไงดี! ยิ่งดูยิ่งน่ารักอ้า~!

อยากเข้าไปกอดแรงๆซักทีนั้งจั้ง แต่ตอนนี้คงต้องทำให้วางใจฉันก่อนละนะ ฉันจึงพูดออกไปอย่างนุ่มนวลที่สุดเท่าที่จะทำได้

"เอ่อ ฉันชื่ออากิสิเมะ สุโมโมะนะ ทำไมคุณแคะน้อยถึงมาที่นี่เธอ? เธอเป็นใครเธอ?" ฉันรอคำตอบด้วยดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับ ถึงคุณแคะน้อยจะเบิกตากกลมเล็กๆกว้างก็เถอะ แต่ในที่สุดก็ค่อยๆออกมาจากด้านหลังหนังสืออย่างกลัๆกลัๆ

"เอ่อ.. เรา..." เรา? น่ารักขนาดนี้แท้ๆ ใช้คำว่า"เรา"นี่ดูไม่ค่อยเหมาะสมเลยนะ.... ถึงจะคิดอย่างนั้น แต่ก่อนอื่น ฉันก็พยักหน้าตอบ "อืม... อะไรเธอ"

"จดหมาย..."

"จดหมาย?" ฉันเอียงคอกับคำพูดที่ได้ฟัง และก็สังเกตเห็นว่ามีสิ่งที่เหมือนซองจดหมายถูกผูกติดอยู่ที่ตัวของคุณแคะน้อย นี่รีเปล่านะ จดหมายที่ว้า? ฉันค่อยๆเอาจดหมายออกอย่างช้าๆจากตัวคุณแคะที่สั่นเทา และลองเปิดดูข้างในซอง ในนั้นมีกระดาษจดหมายใส่อยู่หนึ่งใบ

"ให้อ่านนี่เธอ?"

"อะ อืม...." เอ~ มันอะไรกันนะ? ไหนดูซิ....?

ผมเป็นตุ๊กตามหัศจรรย์มาจากดินแดนตุ๊กตา ผมมีเหตุบางอย่างที่ทำให้ผมกลับไปที่ดินแดนนั้นไม่ได้ การจะกลับไปนั้น ผมจำเป็นต้องใช้พลังของคุณ ผมยินดีทำทุกอย่าง ดังนั้น กรุณาช่วยส่งผมกลับไปที่ดินแดนตุ๊กตาด้วยเถอะครับ (ร้องไห้)

"....ร เรื่องอย่างนั้น" ยังไม่ทันอ่านจบดี น้ำตาฉันก็ไหลหยดเป็นสาย ฉันจับจดหมายแน่น

"ฮึก เธอกลับไปบ้านของตัวเองไม่ได้เหรอ.... น น่าสงสารจริงๆ"

"....เฮ้!?" "ไม่รู้ว่ทำไมคุณแคะน้อยก็ส่งเสียงตกใจไปด้วย แต่ฉันต้องพยายามอย่างมากถึงจะเข็ดน้ำตาออกได้ เลยไม่มีเวลามาคิดประหลาดใจ คุณแคะน้อยตัวเล็กขนาดนี้ ไม่อาจกลับบ้านของตัวเองได้นะ เรื่องแบบนี้มัน น่าสงสารเกินไปแล้ว....! จันสินะ เพราะอย่างนี้ เลยพูด "เรา" สินะ คงเคืองใจอะไรบางอย่างอยู่สินะ"

"ฮีบ เข้าใจละ ถ้าเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ละก็ ฉันก็จะช่วยให้ถึงที่สุดเลย เพื่อให้คุณแคะน้อยได้กลับบ้านให้ได้"

"เอ่อ..." เพราะอยู่ๆฉันก็พูดแบบมีกำลังใจขึ้นมารึเปล่าก็ไม่รู้ แต่คุณแคะก็มีสีหน้าตกใจอีกครั้ง

"เพราะฉะนั้น แทนตัวเองว่า "เรา" นะ มันไม่ดีกว่าไหม! ต้องพูดว่า"ผม"นะ เข้าใจไหม"

"...หา? อะ คือ แต่ว่าเรา..."

"ผ-ม!"

"...ผ ผม" อืม เด็กดีๆ คุณแคะน้อยนะ ยังไงก็ต้องน่ารักไว้ก่อนละนะ ฉันพยักหน้าอึมๆ แล้วก็หย่อนก้นลงบนเตียง เอาละ ฉันมีเรื่องอยากถามเยอะเลย แต่ก่อนอื่น ต้องรู้ชื่อกันก่อน ละเนอะ?

"นี่ คุณแคะน้อย ก่อนอื่น ช่วยบอกชื่อได้ไหมจ๊ะ?"

"เฮ้ ชื่อ!?" คุณแคะน้อยสั่นตกใจเพราะอะไรสักอย่าง

"อืม ก็ถ้าไม่รู้ชื่อกัน ก็คงไม่สะดวกใช้ไหมละ? จัน อากิฮิเมะ สโมโมะ แล้วเธอละ?"

"คือ คือว่า.... เรื่องนั้น" คุณแคะน้อยอ้าปากพึมพำๆและพูดออกมาด้วยเสียงอันเบา "ชื่อ... ไม่มีหรอก"

"เอ๋ ไม่มีชื่อ?"

"อะ อืม"

"ระ เรื่องอย่างนั้น.... คงต้องมีเรื่องอะไรบางอย่างมาก่อนสินะ... ถึงได้ไม่มีชื่อแบบนี้..." น้ำตาเอ่อมาบนดวงตาฉัน ทำให้คุณแคะน้อยตกใจและผงะถอยไป อะ ไม่ได้ๆ ฉันจะทำให้คุณแคะน้อยที่โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งต้องกลัวไปมากกว่านี้ไม่ได้ แล้วฉันก็ยิ้มกว้างออกมา

"เข้าใจแล้ว จันฉันจะตั้งชื่อให้ละ 'ได้ไหม?'"

"เอ่อ.... อะ อืม ก็ได้...."

"ดีจัง ถ้าจัน ถ้าจันก็.... ยูกิจัง!"

"เอ๋?"

"ก็ตัวเธอสีขาวจืดๆ แล้วก็นุ่มฟูนี่นา จากนั้นไป ฉันจะเรียกเธอว่า ยูกิจัง นะ!" พอฉันพูดอย่างนั้น ยูกิจังก็อ้าปากพะงาบๆเล็กน้อย

"อุ... อ อิม" จากนั้นก็ไม่ว่าทำอะไร ยูก็จั่งถึงได้ดูท่อแท้แล้วคอดกอย่างนั้นไปได้

หลังจากที่ตั้งชื่อเรียบร้อยและเริ่มใจเย็นลงแล้ว คำถามต่างๆก็ผุดเข้ามาในหัวฉันอีกครั้ง ฉันควรทำยังไ้กับ "จำเป็นต้งใช้พลัง" ที่ว่าละ? ต้งทำยังไ้ยูก็จั่งถึงจะกลับไปยังดินแดนตุ้กตาไ้ละ?

"เรา.... ผมต้งรวบรวม 'หยาดแห่งดวงดาว' ทั้งหมดเจ็ดหยาดนะ" ยูก็จั่งอธิบายให้ฟังอย่างไ้ไม่ราบรื่นเท่าไรนัก

"หยาดแห่งดวงดาว?"

"อิม ดูเหมือนว่า.....มันจะเป็นเหมือนก้อนพลังงานประหลาดๆ ตกลงมาจากท้องฟ้าตอนกลางคืนนะ"

"ดูเหมือนว่า?" ฉันจ้งนงไปกับคำพูดที่เหมือนกับฟังต้งมาอีกที

"อะ คือ ผมก็ ไ้เคยเห็นเหมือนกันละ คือผมก็แค่ฟังมาอีกทีเท่านั้นเอง" ฟังมาอีกที.. จากใครกันนะ? ผู้ใหญ่ในดินแดนตุ้กตาริเป่ละนะ ฉันรู้สึกสงสัยอยู่หรง แต่ยูก็จ้งมีสีหน้าอีกอักลำบากใจอยู่ ฉันเลยไ้ถามรายละเอียดลงไป ไ้แน อาจเป็นความลับอันสำคัญของดินแดนตุ้กตาก็ไ้ละ

"....แล้วก็ หยาดแห่งดวงดาวนั้น มีแค่คนที่ไ้รับการเลือกเท่านั้นถึงจะเก็บมาได้ คนที่ท่อย่างนั้นไ้ได้ ดูเหมือนว่าจะเรียกว่า 'สปิเเนีย' นะ"

"เอ่ จั้จั่นก็ ฉันหรง?"

"อิม"

"เป็นอย่อย่างนั้นหรงหรือ เพราะจั้ ยูก็จ้งเลยมาที่นี้สินะ" ฉันดีใจก็จริง แต่ก็ตกใจอยู่นิดหน่อยด้วย ก็ฉันนะเป็นแค่เด็กสาวธรรมดาๆที่ไ้มีความสามารถพิเศษอะไรเลยนี่นา แต่การที่ยูก็จ้งจะกลับไปบ้านไ้ได้ จำเป็นต้งใช้พลังของฉัน...สินะ? ถ้างั้ ฉันก็ต้งพยายามให้เต็มที่! ยูก็จ้งดูกระวนกระวายอะไรบางอย่างอยู่บนโต๊ะ ส่วนฉัน ก็ต้งสนใจถามเรื่องที่นึกสงสัยตามลำดับก่อน

"แล้ว ทำยังไ้ถึงจะหาหยาดนั้นเจอหรงจะ?"

"เอ่อ.... ให้ช้ขึ้นบนท้องฟ้ายามค่ำคืนนะ" ยูก็จ้งพูดแล้วก็หยิบแหวนวงหนึ่งออกมาจากที่ไหนสักแห่ง

"ว้าว สวยจัง...." ฉันมองสิ่งที่ไ้รับมาอย่างเคลิบเคลิ้ม แหวนนั้นเป็นแหวนวงสีทองที่มีสิ่งประดับเป็นรูปปีกยื่นออกมา และมีหินสีแดงใสฝังอยู่

"เวลาที่หยาดแห่งดวงดาวกำลังจะตกลงมา ดูเหมือนว่า...แหวนนั้นจะส่องแสงบอกนะ..."

"เอ่~...."

"และตอนที่เก็บหยาดแห่งดวงดาว มันจะเปลี่ยนเป็นคทาที่ไ้สำหรับรองรับโดยเฉพาะละ"

"จริงหรือ? ว้าว ยังกับเวทมนตร์จริงๆแนะ! ถ้างั้ ฉันจะลองดูเลยนะ"

"เอ่ ตอนนี้เลย?"

"อิม ก็อย่างที่ว่าไ้ว่า ถ้ามีโอกาาก็ต้งรีบคว้า ไ้ละ" ฉันเดินไปที่หน้าต่างอย่างขึ้นบันพลางสวมแหวนลงบนนิ้วนางมือขวาอย่างพอดีพอดี พอฉันลองชูแหวนขึ้นบนท้องฟ้าอย่างต้งต้งแล้ว.....

".....อ้าว ไม่เห็นเกิดอะไรเลยนี่ ยูกิจัง"

"อืม...." แหวนแค่สะท้อนแสงห้องเท่านั้นเอง ดูเหมือนจะไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงอะไรพิเศษ บนท้องฟ้าก็มีแต่หมู่ดาวเหมือนอย่างเคย

"หรือว่า เป็นเพราะหยาดแห่งดวงดาวไม่ได้ตกลงมาทุกคืนรีเปล่านั้น?"

"คงจัน...."

"จันเธอ แปลว่าวันนี้คงเป็นวันที่ไม่ตกลงมาละสินะ" จันรู้สึกผิดหวังนิดหน่อยพลางขยับตัวออกห่างจากหน้าต่าง

"อ๊ะ แต่มันต้องตกลงมาในเร็ววันนี่แน่ๆละ จันจะลองทำแบบนี้ดูทุกๆวันนะ เพราะจัน ร่ำเริงเข้าไว้นะ ยูกิจัง" ยูกิจังที่ยืนอยู่บนโต๊ะมองจันที่รีบพูดโพล่งออกมาอย่างประหลาดใจ

".....สุโมโมะ เชื่อผมเธอ?"

"เอ๋ อืม แนนอนจะ ทำไมเธอ?"

"ก็ เรื่องไม่น่าเชื่ออย่างนี้...."

จันเผลอหัวเราะคิกออกมาเมื่อเห็นยูกิจังกระสับกระส่ายไปมาเหมือนเด็กที่กำลังงอนอะไรบางอย่าง

"อ้อ แต่ตอนนี้ก็มีคุณแคะน้อยที่พูดได้จริงๆอยู่ตรงหน้านี้ แล้วก็ยังมีเรื่องที่ราวกับเวทมนตร์อยู่จริงๆ...." ตอนที่จันพูดออกมาได้เท่านั้นเอง ในทันใดนั้น ห้องก็ค่อยๆสว่างขึ้นอย่างช้าๆนุ่มนวล จันกะพริบตา "เอ๋?"

"สุโมโมะ แหวน!" จันมองดูแหวนในมือตามเสียงของยูกิจังและตกใจเมื่อเห็นสิ่งที่ดูคล้ายๆหยดของแสงเล็กๆละเอียดยาวหล่นลงพื้น ไม่ใช่แค่นั้น ยังมีเสียงสูงเบาๆราวกับเสียงระฆังที่ดังจากที่อันห่างไกลอีกด้วย

"แหวนกำลังร้องเพลง....!?" จันยกมือขว้างขึ้นไปข้างหน้าอย่างไม่ได้ตั้งใจ ระหว่างนั้นเสียงก็ดังขึ้นอย่างรวดเร็ว-----

"ว้ายยย!" หลังจากที่จันเห็นแสงจ้าซึ่งส่องออกมาแค่พริบตาเดียวทำให้ห้องสว่างสดใสขึ้นมา ก็มีลำแสงเส้นหนึ่งปรากฏออกมาจากกลางหินสีแดงในแหวนทันที แสงจ้าจนแสงตานันหายไปใต้อีดิคงเหลือแต่ลำแสงที่ดูเหมือนจะซึบอวกทางให้ไว้เท่านั้น แสงนั้นทะลุผ่านหน้าต่างออกไปและซึบไปในทางหนึ่งเป็นเส้นตรง

"ยูกิจัง นี่มัน.....!" พอจันใช้สายตามองถาม ยูกิจังก็พยักหน้า

"หยาดแห่งดวงดาวกำลังจะตกลงมา แสงนั้นคงจะบอกทิศทางที่หยาดจะตกลงมาแน่ๆ"

"จันเธอ นั่นสินะ.....!" ตึกตักๆ ใจจันเริ่มเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง เพราะหยาดแห่งดวงดาวที่คิดว่าวันนี้คงจะไม่ตกลงมาแล้ว อยู่ๆกลับตกลงมาอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ยอย่างนี้ จันกระโดดลงจากเตียงที่นั้งอยู่

"ไปกันเถอะ ยูกิจัง!"

"เอ๋"

สกาเป็นสีรุ้ง แสงอันนุ่มนวลที่ดูเหมือนแสงจากดวงจันทร์กำลังกะพริบระยิบระยับสั่นไหวไปมา ทำให้เกิดเงาดำมืดยังอีกฟากหนึ่งของฟุ่มไม้และอาคารเรียน

สิ่งที่เป็นศูนย์กลางของแสงก็คือ บ่อน้ำพุที่มีรูปแกะสลักของนางฟ้าอยู่ เหยือกน้ำที่นางฟ้านั้นถืออุ้มไว้้นกำลังเทน้ำที่มีอยู่เต็มให้ไหลลงมากระทบบ่อดังซู่ ทั้งๆที่บ่อน้ำนี้ก็เก่าพอควรแล้ว และน่าจะมีน้ำออกมาได้แค่ทีละนิดๆแท้ๆ.....

"ยู ยูกิจัง นี่มัน เกิดอะไรขึ้นกันแน่เหรอ?" เสียงที่ฉันพูดออกมากลับสั่นไปเสียได้ ยูกิจังทำท่าทางครุ่นคิดอยู่สักพัก

"คิดว่าคงเป็นเพราะหยาดแห่งดวงดาวนะ คงเป็นลักษณะเฉพาะของมันที่จะโดนดึงดูดเข้าหาน้ำ"

"เข้าหาน้ำ?"

"อ้อ ก็มีบ่อไว้อยู่ว่ามันจะตกลงในที่ที่มีน้ำอยู่ตลอด เพราะงั้น หยาดแห่งดวงดาวก็เลยตกลงในบ่อน้ำพุนี้ แล้วก็ส่องแสงแบบนี้ออกมาละมัง"

"นะ นั่นสินะ แสงบอกทางก็ขึ้นมาแถวนี้ด้วย..." ฉันก้มมองดูแหวนที่ตอนนี้หยุดส่องแสงไปแล้ว ลำแสงบางๆนั้นอยู่ก็หายไปเสียเฉยๆตอนที่ฉันกำลังสงสัยอยู่ว่ามันจะยังมาที่นี่หรือไม่ใช่ บางที ถ้าหยาดแห่งดวงดาวตกลงบนพื้นดินทั้งหยาดละก็ มันอาจจะหายไปก็เป็นไปได้ ----แต่ว่า มันช่างสวยอะไรอย่างนั้นะ

ที่จริงแล้วบ่อน้ำพุนี้ น่าจะตื่นมาหลายๆ แต่ตอนนี้ มันดูดแสงจากหยาดแห่งดวงดาวและความมืดของกลางคืนเข้าไป ทำให้เห็นราวกับว่ามันไม่มีกันบ่อเลยทีเดียว ลึกลงไปในนั้น มีจุดแสงเล็กๆกะพริบแกว่งไปมาอยู่ นั่นคือหยาดแห่งดวงดาวงั้นเหรอ? พอเห็นฉันตะลึงไปกับภาพอันมหัศจรรย์ราวกับอยู่ในภวังค์ ยูกิจังก็รีบร้อนพูดอย่างลนลานขึ้นมา

"จ จริงสิ ต้องรีบซ่อนหยาดแห่งดวงดาวขึ้นมาแล้วละ เพราะถ้ามันตกลงไปในน้ำแล้วปล่อยไว้อย่างนั้นละก็ มันจะละลายหายไปกับน้ำเลยละ!"

"เอ! จริงเหรอ?"

"อืม เพราะงั้นแหละ เลยจำเป็นต้องรีบเก็บหยาดแห่งดวงดาวถ้ามันตกลงมานะ" ไม่ใช่เวลาที่จะเอื่อยเฉื่อยแล้วสิ

"ถ้างั้น ยูกิจัง ฉันต้องทำยังไงเหรอ?" ยูกิจังมองขึ้นข้างบนเพื่อนิกอะไรสักอย่าง

"เอ่อ..... ก่อนอื่น ต้องทำให้แหวนเปลี่ยนเป็นคทาก่อน"

"อะ อย่างนั้นสินะ อืม เข้าใจละ แล้ว ต้องทำยังไงถึงจะเปลี่ยนเป็นคทาได้เหรอ?"

"เอ!" ยูกิจังตัวแข็งทื่อขึ้นมาทันที

"หรือว่า เธอไม่รู้วิธีเหรอ?"

"อ..... คือ คือว่า.... ขอโทษนะ"

"อะ ไม่ต้องขอโทษหรอกจ้ะ" ฉันรีบบอกยูกิจังที่ก้มหน้าซึมลงไป ยูกิจังยังเลิกอยู่สินะ ถึงฉันจะมีเรื่องที่ไม่เข้าใจเยอะแยะ ก็คงตอบอะไรไม่ได้ละนะ แต่ก็ลำบากนะเนี่ย ในเมื่อไม่รู้วิธีอย่างนี้ ก็คงต้องทำอะไรสักอย่างเองแล้วสิ ฉันค่อยๆเอามืออีกข้างมากุมแหวนไว้แล้วคิดอย่างหนัก -----เอ.. เวลา

เกิดเรื่องอย่างนี้ บางที ถ้าเป็นในเทพนิยายล่ะก็....

"อ๊ะ!" อยู่ๆ แหวนก็ส่องแสงออกมา และเปลี่ยนเป็นคทาสีเงินในชั่วพริบตาเดียว ยูกิจังที่เห็นอย่างนั้นก็เบิกตากว้าง

"อะ เอ... เมื่อก็ ทำได้ไงนะ!?"

"ฉันแค่กุมมือบนแหวนพลาซิดคิดว่า จงกลายเป็นคทา เองนะ" ฉันยกไหล่หัวเราะแหยๆ แล้วถอดคทาไว้แน่น

"....แค่นั้นเองเหรอ?"

"อืม ไม่รู้ทำไม ฉันคิดว่าถ้าทำอย่างนั้นมันก็จะกลายเป็นคทาให้แหละ ดูท่าจะเป็นวิธีที่ถูกแหละ!" ฉันยิ้มกว้างให้กับยูกิจังที่อ้าปากค้างอยู่

คทานี้สวยมาก แล้วก็รูปร่างที่แปลกดีด้วย ตรงตามจับมีสิ่งๆ ที่ดูเหมือนปีกประดับติดอยู่ ส่วนปลายเปิดกว้างออกเป็นเหมือนข้อ ฉันว่าตรงที่เป็นเหมือนข้อนี้คงไว้ใช้ดักหยาดแห่งดวงดาวแน่ๆ เลย เอาละนะ

"ยูกิจัง บอกวิธีมาทีสิ"

"อ๊ะ อืม รอแป๊บนะ" ยูกิจังรีบลงมาจากหนังสือ แล้วพลิกเปิดหนังสือพริบๆ

"เอ... ก่อนอื่น ให้ชุดทาชั้นเหนือแหล่งน้ำที่หยาดแห่งดวงดาวตกลงไป"

"โอเคจ้ะ" ฉันจับคทาใหม่ให้แน่นขึ้น แล้วชูมันขึ้นเหนือบ่อน้ำพุอย่างที่ยูกิจังบอก ในเวลาเดียวกันนั้น บ่อน้ำพุก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

"วะ หวอ แสงในน้ำมันเริ่มขยับแล้วละ ยูกิจัง" แสงหริๆ ที่จมอยู่ในก้นบ่อกำลังหมุนวนไปรอบๆ พลาซิดลอยสูงขึ้นมาเรื่อยๆ.....!

"จากนั้นก็ให้ร้าย "คาถาแห่งการแยกจาก" นะ"

"คาถาแห่งการแยกจาก? คืออะไรเหรอ?"

"รอเดี๋ยว จะอ่านให้ฟังนะ เอ่อ... พุ พุ... พุรุ.....?"

"ยุ ยูกิจัง แสงมัน..." ยังไม่ทันที่ยูกิจังจะพูดจบ แสงนั้นก็ลอยออกมาจากบ่อเสียแล้ว ทะ ทำไงดี ยังไงก็ ต้องรีบดักมาให้ได้!

"นี่แน่ะ!" ฉันเหวี่ยงคทาไปมาอย่างบ้าคลั่ง แต่ว่า หยาดแห่งดวงดาวกลับลอยหลบฉันไปอย่างนุ่มนวลราวกับผีเสื้อที่บินหนีตาข่ายจับแมลงไป มันลอยไปทางแปลงดอกไม้ที่ปลูกไว้ และก็ร่วงลงไปบนพื้นดินทั้งอย่างนั้น

"อ๊ะ....!" อยู่ๆ แสงก็หายไป และรอบๆ ก็กลับมาถูกความมืดห่อหุ้มเหมือนปกติ

"หยาดแห่งดวงดาวมัน....!" ฉันรีบปรีเข้าไปยังบริเวณที่หยาดแห่งดวงดาวตกลงไปทันที แต่ว่า ฉันไม่เห็นแววเลยว่าหยาดแห่งดวงดาวนั้นอยู่ตรงไหน หรือว่า หยาดแห่งดวงดาวที่ตกลงไปบนที่ที่ไม่มีน้ำอยู่จะไม่ส่องแสงแล้วเหรอ....!?

"ยุกิจัง ทำไงดีละ หยาดแห่งดวงดาวหายไปซะแล้ว...."

"อ อืม" ฉันมองไปรอบๆอย่างกระวนกระวาย ยุกิจังก็ขึ้นไปบนหนังสือแล้วมองไปทั่วด้วย แต่ก็คงหาไม่เจอเหมือนกัน น้ำพุก็กลับมาสงบดังเดิม เมื่อก็มันยังส่องแสงจำขนาดนั้นแท้ๆ แต่ตอนนี้สิ่งที่ส่องแสงลงมาที่นี้ก็มีเพียงไฟริมถนนกับแสงจากดวงดาวเท่านั้น น้ำตาฉันค่อยๆซึมออกมาเรื่อยๆ ฉันเก็บหยาดแห่งดวงดาวนั้นมาไม่ได้แล้วจ้ะหรือ? ทุกๆที่อุตสาหกรรมแล้วแท้ๆ...

"ขอ ขอโทษนะ ฉันดักมันมาไม่ได้เลยซักนิด...." ฉันกำคทาแน่นและกลืนน้ำตาไว้ แต่กลับไม่มีเสียงตอบจากยุกิจัง โกรธอยู่หรือ? ฉันคิดอย่างนั้นแต่ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่ ยุกิจังกำลังจ้องมองไปทางแปลงดอกไม้เหมือนกับว่าโดนอะไรบางอย่างดึงดูดความสนใจไปอยู่

"ยุกิจัง?"

"สุโมโมะ ไฉนนั้นนะ อะไรหรือ? ที่มีรูปร่างแปลกๆอยู่ตรงโน้นนะ"

"เอ?" ฉันมองไปที่ยุกิจังซึ่งนิ้วไป อ้า นั่นมัน...

"นั่นคือสปริงเคิลจ้ะ" สิ่งที่ยุกิจังสนใจนั้นคือสปริงเคิลที่ทสึวานูกิคงประกอบให้เมื่อตอนเที่ยงนั่นเอง

"สปริงเคิลคือ?" ยุกิจังถามต่อ ทำไมถึงถามเรื่องแบบนี้ตอนนี้นะ? ฉันคิดสงสัยนิดหน่อยพลางตอบคำถาม

"สปริงเคิลก็คืออุปกรณ์ที่ใช้รดน้ำต้นไม้ในแปลงดอกไม้้นะ ถ้าใช้มันล่ะก็ เราก็จะรดน้ำจำนวนมากได้ในเวลาเดียว.... น้ำ....?" ฉันจุกนิกขึ้นมาได้

"จริงด้วย น้ำโงละ ยุกิจัง!" ฉันวิ่งไปที่ก๊อกน้ำ แล้วบิดเปิดมัน หลังจากนั้นสักพัก ก็มีน้ำพุ่งซ่าออกมาจากสปริงเคิลที่ติดตั้งไว้กลางแปลงดอกไม้ น้ำที่ถูกพ่นออกมาจากปากสปริงเคิลนั้นพุ่งออกมาเป็นโค้งแบบขุมประดู ไปรยลงบนพื้นดินอย่างต่อเนื่อง

"สุโมโมะ หยาดแห่งดวงดาว!" ฉันเห็นแสงเล็กๆลอยขึ้นมาจากมุมหนึ่งของแปลงดอกไม้

"ดีจัง มันยังไม่หายไป...!" เบื้องหน้าของพวกเราที่โล่งใจได้ คือหยาดแห่งดวงดาวที่กำลังบินเข้ามาหาราวกับถูกสะพานสายน้ำดึงดูด และก็หมุนไปรอบๆทั้งอย่างนั้น ฉันจับคทาให้แน่นอีกรอบ

"ยุกิจัง บอกคำถามที่ คราวนี้ฉันจะทำให้ได้ให้ดูละ!"

"ตะ ได้ๆ" ยุกิจังรีบพลิกเปิดหนังสืออีกครั้ง และเงยหน้าขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

"พูดหาชี้ไปที่หยาดแห่งดวงดาว แล้วก็ร้าย "พรุ ลาดี้" เลย"

"พรุ...."

"พรุ ลาดี้"

"พรุ ลาดี้.... อะ?" พอฉันกำลังจะพูดออกไป คทาในมือก็สั่นเบาๆ คทาสีเงินที่เลือกฉัน กำลังให้กำลังใจฉันว่าอย่างนั้นละดีแล้วอยู่หรือ ใจของฉันเริ่มร้อนระอุขึ้น เอาละ คราวนี้ละ ยังไงก็ต้องเก็บมาให้ได้ละนะ.....!

สปริงเคิลไปรยน้ำออกมาขณะที่หมุนไปเรื่อยๆ เหนือสายน้ำที่แยกเป็นสามสาย หยาดแห่งดวงดาวกำลังกระโดดขึ้นไปมาราวกับกำลังวิ่งระบำอยู่ เจกเซนหึ่งห้อยที่ราเริง

"ก่อนอื่นก็ขอหาขึ้นไปที่ยาดแห่งดวงดาว..." ตอนที่ฉันจะเอาหาเข้าไปใกล้สายน้ำนั้น ยาดแห่งดวงดาวก็เคลื่อนไปทางด้านในของแปลงดอกไม้เสียแล้ว

"อะ ทางนั้นไม่ได้ละ" ฉันตั้งใจจะวิ่งตามไป ก็เลยเข้าไปบ้าง บริเวณนี้คือที่มีต้นดาวเรืองซึ่งนาโกะจังไปยเมล็ดไว้และดูแลอย่างเอาใจใส่ปลูกอยู่ ฉันต้องระวังไม่ให้ไปเหยียบพวกมันเข้า....! แต่แค่รู้เดียวที่ฉันเผลอละสายตาจากยาดแห่งดวงดาวไประวังเท่านั้นเอง

"สุโมโมะ ข้างบน!" ฉันได้ยินเสียงของยูกิจัง

"มันตกมาจากข้างบนแล้ว ขอหาขึ้นเร็ว!!"

"อ อืม!" ฉันไม่ทันได้คิดอะไรทั้งสิ้น ฉันแค่รีบหาขึ้นอย่างไม่ลังเลตามที่ยูกิจังบอกเท่านั้น กร๊ิง! เสียงที่เหมือนกับเสียงสั่นระฆังแก้วดังขึ้น พร้อมกับแสงสีขาวที่ตกลงมาเหนือศีรษะอย่างต่อเนื่อง

"ได้แล้ว.....!" ที่ปลายคทา มีแสงเล็กๆมาหยุดอยู่ แต่ว่า มันกำลังสั่นราวกับว่าจะบินออกไปเสียเดี๋ยวนี้....!

"สุโมโมะ คาถา!" ยูกิจังร้องบอก ฉันหายใจเข้าลึกๆดังซู้ด

"....พรว ลาดี้!" พอฉันพูดจบนั่นเอง พร้อมๆกันนั้น ยาดแห่งดวงดาวก็เปล่งแสงเจิดจ้ายิ่งกว่าก่อนหน้านี้อีกมา ทำให้ฉันหลับตาแน่นโดยไม่ได้อาคคิด แต่ฉันยังคงกำคทาแน่นและมันคงอย่างสุดชีวิตเพื่อไม่ให้มันหล่นลงไปไม่ว่าอย่างไรก็ตาม---

ในช่วงพริบตา เป็นช่วงเวลาแค่เสี้ยวเดียวที่ฉันปิดตาเพราะแสงที่เจิดจ้า แต่ฉันกลับรู้สึกว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมาก พอรู้สึกตัวเข้า แสงเจ้านั้นก็หายไปหมดสิ้นแล้ว และ.... ที่ปลายสุดของคทาสีเงินตรงส่วนที่เปลี่ยนเป็นรูปช้อน ก็มียาดแห่งดวงดาวโปร่งใสซึ่งห่อหุ้มวัตถุที่ส่องประกายสีรุ้งวางอยู่ภายในอย่างสงบเสงี่ยม

"อะ.... สำเร็จแล้วหรือ?" จริงๆเสียด้วยสิ ยาดแห่งดวงดาวกลมซึ่งส่องแสงสีรุ้งระยิบระยับมาอยู่บนปลายของคทาแล้ว....!

"ได้แล้ว.... ได้แล้วละ ยูกิจัง ยาดแห่งดวงดาว.....!"

"สุโมโมะ รีบเอาใส่ขวด...."

"อ อืม..." ฉันรีบหยิบขวดแก้วขึ้นมาจากกระเป๋า แล้วค่อยๆเอียงคทาดำลงอย่างหนึ่งๆด้วยมืออันสั่นเทา พุบ ยาดแห่งดวงดาวตกลงมาในขวดอย่างง่ายดายเสียจนน่าตกใจ ฉันค่อยๆวางฝาลงแล้วปิดให้แน่น ในที่สุด ฉันก็ถอนหายใจยาวๆออกมาอย่างโล่งใจ แรงทั้งหมดหายไปจากขาทั้งสองข้าง แล้วฉันก็นั่งเหมะลงบนพื้น

"สุโมโมะ" ยูกิจังที่ลงมาจากหนังสือ เดินเตาะเตาะเข้ามาหาฉัน

"ไม่เป็นไรนะ? สุโมโมะ"

"อืม ก็แค่ โล่งใจสุดๆไปเลยนะ"

"ถ้าจันก็ได้อยู่หรอก...." ยูกิจังเงยขึ้นมองขวดในมือของฉัน "นี่คือยาดแห่งดวงดาว?" และก็ก้มหน้าลง

"อืม" ฉันวางขวดลงใกล้ๆยูกิจัง ยาดแห่งดวงดาวที่เคยส่องแสงกะพริบเป็นสีรุ้งอยู่นั้น พอเอาใส่ลงขวดแล้ว ไม่รู้ทำไม มันถึงเปลี่ยนเป็นสีแดงอ่อนไปได้

"สวยจังเลยเนอะ"

"อืม...." ขณะที่เราสองคนมองดูมันอยู่ข้างๆกัน ฉันก็รู้สึกหัวใจฉันพองโตขึ้นมา พอรู้สึกตัว ฉันก็ยกมือขึ้นมากอดไปเรียบร้อยแล้ว

"หว.. หว! ท ทำอะไรนะ!?" ฉันกอดมือที่ดูเหมือนว่าจะตกใจและดิ้นพล่านจากการที่อยู่ๆฉันก็ทำอย่างนี้ให้แน่นขึ้นอีก

"มือจัง ขอบคุณนะ ที่มาหาฉัน" ฉันกระซิบ ทำให้มือที่ขยับตัวในทันที

"อ้อ แต่ว่า.... คหาต่างหากที่เลือกสโมโมะนะ" มือที่ขยับตัวมาหาฉันในช่วงเวลาที่เราได้พยายามด้วยกัน ไม่รู้ทำไม ความรู้สึกสดชื่นสบายใจมันก็ขึ้นมาเต็มเต็มใจจนแทบล้นเลยละ" ฉันพูดถึงตัวเองที่ไม่อาจบอกทั้ง 'ขอโทษนะ' ทั้ง 'ขอบคุณ' อย่างที่ตั้งใจกับทสึวานุกิคงได้

"นี่ รู้ไหม มือจัง วันนี้นะ ฉันเจอเรื่องเศร้ามานิดหน่อยละ"

"อ อืม...."

"เรื่องดีใจสุดๆก็มีด้วยเหมือนกันนะ แต่ว่า พอฉันไม่สามารถทำสิ่งที่ต้องทำได้.... ไม่สามารถพูดสิ่งที่ต้องพูดออกมาได้ ก็ทำให้ฉันหมดกำลังใจไปพอสมควรเลยละ แต่พอมือจังมาหาฉัน ในช่วงเวลาที่เราได้พยายามด้วยกัน ไม่รู้ทำไม ความรู้สึกสดชื่นสบายใจมันก็ขึ้นมาเต็มเต็มใจจนแทบล้นเลยละ" ฉันพูดถึงตัวเองที่ไม่อาจบอกทั้ง 'ขอโทษนะ' ทั้ง 'ขอบคุณ' อย่างที่ตั้งใจกับทสึวานุกิคงได้

แต่ว่า ถึงแม้จะเป็นการเก็บหยาดแห่งดวงดาวซึ่งไม่ได้ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลงก็เถอะ ฉันก็ทำสำเร็จได้แล้วละ เพราะฉะนั้น ฉันต้องพูดได้แน่นอน... แน่แน่นอนสินะ ตอนนี้เลยอาจจะยังไม่ไหวก็จริง แต่ฉันคิดว่าฉันจะพยายาม ให้สักวันหนึ่ง ฉันจะสามารถพูดคุยกับทสึวานุกิคงอย่างเป็นธรรมชาติให้ได้อย่างแน่นอน

"เพราะงั้นนะ ขอบคุณนะ มือจัง" ฉันยิ้มออกมาอย่างเต็มที่ไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ มือจังที่อยู่ใกล้ฉันอย่างอบอุ่นนั้นก็เงยหน้ามองรอยยิ้มของฉันอย่างใจลอย จากนั้นหน้าก็แดงขึ้นมาเพราะอะไรก็ไม่รู้

มือจัง, ลูกแกะหลงทางที่อยู่ก็ตกลงมาจากท้องฟ้าราวกับดาวตก จากนั้นไป ทุกๆวันจะเริ่มต้นขึ้นเป็นทุกวันแบบไหนนะ? ขณะที่กอดกายที่นุ่มฟูและอบอุ่นของมือจังแน่น ใจฉันก็เต้นจนแทบจะกระเด็นออกมากับกลางสังหรณ์ว่าจะเกิดเรื่องอะไรบางอย่างอันแสนวิเศษขึ้น

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>